

vlt.se15°C
SV 6 m/s.
Lördag
9 maj 2009

Sök på VLT.se

Skicka

"Det h
du vill

► Bäck

Frågor och svar om nya vlt.se

Publicerad 22 januari 2009 Uppdaterad 6 maj 2009

Efter skilsmässan får hon inte träffa sina barnbarn

LÄNET Det sägs att Gud inte ger oss större bördor än vi orkar bära. Men ibland undrar jag.

Elisabeths berättelse handlar om sorg och vanmakt. Om kärlek och en oändlig längtan efter barnbarnen hon inte längre träffar.

Från början var allt bra. Elisabeth beskriver sig själv som en helt vanlig farmor som tillbringade mycket tid med sina barnbarn.

- Vi träffades varje vecka, jag satt ofta barnvakt, och ibland ringde de och ville sova över. Jag var med på alla skolavslutningar och luciafiranden.

Men så tvärt förändrades allt. Barnens föräldrar separerade, hamnade i hätsk vårdnadstvist, och Elisabeths tid med barnbarnen var över.

- Jag har inte sett dem sen dess. Jag och mina närmsta står helt utanför, som om vi inte finns. En hel släktgren är avkapad för barnbarnen, och jag undrar så vad de tänker. Vilka historier de får höra.

Försökte till slut med familjerätten

Flera år har passerat sedan den ofrivilliga separationen, och Elisabeth tycker sig ha gjort allt hon kunnat.

- Jag har sökt dem hemma hos mamman, ringt och skrivit - men utan gensvar. Vid ett par tillfällen har jag även tagit kontakt med Familjerätten. Första gången via telefon, och jag fick då endast beskedet att man som far- och morförälder helt saknar rättigheter.

Elisabeths andra kontakt med Familjerätten skedde genom brev, och denna gång föreslog man samarbetsamtal mellan parterna. Då dessa möten bygger på frivillig närvaro insåg Elisabeth direkt att alternativet var dödsdömt.

- Jag känner väldigt lite förtroende för myndigheterna. Som om man där tänker att "om vi lägger undan det här ärendet ett tag så löser det sig nog". Men det gör det inte. Jag har uppmanats att fortsätta mina försök att få kontakt med

BILD: Scanpix

barnbarnen, men ibland känns det bara meningslöst.

Lämnade återbud dagen före julafton

Hon berättar om den första julen efter separationen. Om hur hon fått beskedet att barnbarnen skulle komma på besök dagen före julafton.

- Jag var så glad. Ordnade julklappar och gjorde knäck och ischoklad, beställde desirébullar på ett konditori. Så i sista minuten fick jag veta att barnbarnen inte skulle komma.

Som i en dimma av besvikelse ringde Elisabeth för att avbeställa bullarna, hörde sig själv skylla på magsjuka.

- Sedan dess har jag inte kunnat äta en desirébulle. Det låter dumt, men så är det.

Julklapparna blev liggande i en påse i sovrummet, och trots flera försök att få fatt på barnbarnen fick hon till slut ge upp.

- Att skicka saker med posten är ingen idé, jag vet att de ändå inte når hela vägen fram.

Elisabeth ser just nu ingen tröst i tanken att barnbarnen själva skulle återvända någon gång i framtiden.

- Det är så mycket som gått förlorat, så många år som jag missat. Jag vill ju följa med i allt som händer, hur de har det i skolan. Den biten har jag tappat helt.

Elisabeths stora rädsla är att möta barnbarnen på stan, passera dem utan att känna igen dem.

- I en viss ålder förändras ju utseendet en hel del, och tänk om jag bara skulle gå förbi utan att se dem. Det är en riktigt jobbig tanke.

Sorg, uppgivenhet och vrede. Det är de känslor Elisabeth pendlar mellan.

- Från att ha haft en tät kontakt känns det som om jag blivit osynlig. Det är svårt.

Elisabeth har funderat mycket på hur den här situationen kunnat uppstå, och tänker ibland på skillnaden mellan att vara mormor och farmor.

- Jag misstänker att det är väldigt många fler farmödrar än mormödrar som råkar ut för detta, och även om det mer sällan går så här långt är det nog rätt vanligt att en barnfamilj har närmre kontakt med mammans sida.

Hon berättar historien om en bekant som en gång beskrev problemet med orden "en farmor, det är väl ingenting att ha, blaha blaha".

- Ibland känns det så. Som farmor är jag mamma till mannen som efter skilsmässan ska straffas, och tyvärr är det barnen som dragits in i hämnden. Men övriga anhöriga drabbas ju också, och jag kan intyga att det är ett straff att inte få träffa sina barnbarn!

En ljusglimt i mörkret är de barnbarn hon har på sin dotters sida.

- När den lilla klappar mig och säger "jag älskar dig mormor", då är det skönt att känna att man fortfarande kan få betyda något för någon. När det gäller min sons barn hoppas jag att de någonstans kommer ihåg den tiden vi hade.

Elisabeth är tydlig med att hon inte är ute efter att beklaga sig, bara väcka en tanke.

- Det är ett viktigt ämne att ta upp. Att få andra att tänka till.

HELENE BERZELIUS
Helene.Berzelius@na.se

Publicerad 22 januari 2009 Uppdaterad 6 maj 2009

SENASTE KOMMENTARERNA:

Denna artikel kan endast kommenteras av inloggade medlemmar

[Logga in](#)

[Bli medlem](#)

[Glömt ditt lösenord?](#)

Tel: 021-19 91 60

kundcenter@vlt.se

Hit hör du av dig om du har ett ärende eller en fråga som du vill ha hjälp med.

Privatperson

Här kan du boka din annons direkt på nätet.

Företag

Här får du information om de olika annonsmöjligheter vi erbjuder dig som företagare.

Privatperson

Här kan du beställa prenumera sköta dina prenumerationsårer också beställa en gåvoprenum

Företag

Här kan du som företagare te prenumeration och sköta dina prenumerationsärenden.

Webbredaktionen:

webben@vlt.se

Telefon:

021-19 92 97 (6.00-24.00)

019-15 50 55 (0.00-6.00)

Nyhetschef:

[Mats Nydahl](#) Tel: 021-19 92 78

Redaktionschef och tf ansv utgivare:

[Mårten Enberg](#) Tel: 021-19 90 30

Tidningschef och huvudredaktör:

[Elisabeth Bäck](#) Tel: 021-19 90 00

Sök en VLT-are/kontakt

VLT - En del av Promedia Ledningsgruppen

Copyright © VLT All kopiering a